

Leder: Stjernekrigen

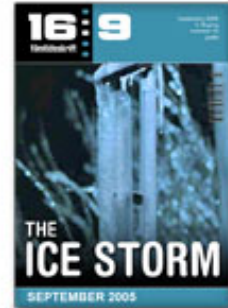
Der er for mange stjerner i dagens mediebillede.

Ikke nødvendigvis de mange kendte skuespillere, kunstnere og falskt syngende *tweenies*, som de danske aviser, tidsskrifter og tv-programmer er proppet med. Nej, det er brugen af stjerner i filmanmeldelser, som der er gået en voldsom inflation i. De små, indflydelsesrige symboler bekrieger ikke bare hinanden i tv-reklamerne, de er for synlige i anmeldelserne og efterlader ikke megen spalteplass til f.eks. en diskussion om værkets placering i filmhistorien.

Efterhånden behøver kritikeren ikke længere at skrive en velargumenteret tekst. En smart overskrift, nogle få "sprogløst" og så en dømmende karakter til sidst er nok i denne oppustede stjernekrig. Med andre ord handler det mere om form end indhold. En avis som Weekendavisen udfordrer stadigvæk sin læser med perspektiverende og grundige anmeldelser, som man skal læse fra start til slut og især mellem linierne for at få en samlet vurdering af den pågældende film. Det overfladiske stjernesystem har spredt sig til underholdningsprogrammer på både DR1 og TV2, men også nyhedsredaktionerne har fået øjnene op for stjernesystemet, når der skal sendes et politisk indslag fra Christiansborg. Helle Thorning-Schmidt får enten et antal stjerner eller en karakter fra 13-skalaen hæftet på sig, når hendes første 100 dage som formand for Socialdemokraterne skal evalueres af enten tøvende vælgere eller journalister, der leger eksperter. Det er kontant afregning foran et snurrende kamera.

På samme måde er det nemt at stemple en film og sætte den i en bestemt kasse, hvis den om fredagen "kun" får 2 ud af 6 stjerner. Man glemmer dog, at film til 2 stjerner også kan rumme seværdige scener og muligvis en historie, som ikke er den rene elendighed. Heldigvis er anmeldere ikke orakler, men mennesker af kød og blod. Arthur Penns mesterlige milepæl, *Bonnie & Clyde* (1967), fik kniven af den daværende filmanmelder på New York Times. I det velansete Time Magazine fik Martin Scorseses banebrydende boksefilm, *Raging Bull* (1980), dødsstødet. Og herhjemme kunne Kristeligt Dagblads anmelder mildest talt ikke se det store lys i Lars von Trier efter at have oplevet instruktørens meget udanske spillefilmdebut, *Forbrydelsens element* (1984).

Det stærkt savnede filmmagasin Bogart havde selvfølgelig seere, som aldrig kunne drømme om at købe en biografbillet. Det var blot underholdende at se "frankofilen" Ole Michelsen uddele hatte og spiddende kommentarer til nye premierefilm. Og ja, det er fristende kun at skulle forholde sig til stjerner, hjerter eller hatte. Vores komplicerede verden er måske nemmere at overskue, når alt bedømmes efter et stjernesystem, som er mere iscenesættende end sandt. Man risikerer dog en distance til værket og får dermed aldrig rigtig indsigt i, hvad der virkelig rører sig i den aktuelle filmkultur. "Jeg ville ønske, at vi kunne lære at læse mellem billederne, ligesom vi lærer at læse mellem linierne", har den tyske filminstruktør Wim Wenders udtalt om det at gå i biografen og opleve film. Det samme kunne man ønske sig for filmkritikken, selvom det er svært at forestille sig en fremtid med flere filmanmeldelser uden stjerner og med mere plads til fordybelse mellem linierne.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(??? Kb\)](#)

[«|| forrige side](#) | [næste side](#) [||»](#)

.....
■ [16:9](#), september 2005, 3. årgang, nummer 13

3